

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 273, 11 maj 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Hälsning på första maj från Förbundet för Femte Internationalen

Förbundet för Femte Internationalen skickar sina varmaste hälsningar på första maj till alla arbetare och ungdomar som kämpar mot ekonomiska svårigheter, mot "kriget mot terrorismen" och alla former av nationellt och politiskt förtryck.

Stigande priser på livsmedel och bränsle världen över är bara de första tecknen på en kommande global recession, som redan träffat världskapitalismens centrum USA. Arbetsgivarna och deras regeringar uppmanar som alltid arbetarna att offra sig för "att rädda ekonomin", medan verkställande direktörer i de multinationella bolagen samtidigt belönar sig själva med löneökningar på miljontals dollar. Matupplopp i många delar av världen och strejker för högre löner är de första tecknen på en våg av ökat motstånd och revolution som vi är övertygade om kommer att känneteckna åren framöver.

Samtidigt som de kräver uppoffringar slösar våra härsnare miljarder på sitt globala krig mot terrorismen, drar in länder som Irak, Afghanistan, Pakistan och många andra i blodiga krig, vars enda syfte är att garantera en handfull imperialistiska maktens världsherravälde. Dessa krig kostar miljarder, slösar med vetenskapsmännens, teknologernas och arbetarnas mänskliga resurser nu när arbetarna står inför sjunkande löner, stigande arbetslöshet och förlusten av sina bostäder. Miljarder slösas bort när människor kräver bostäder, sjukhus, skolor och en infrastruktur som behövs för att tillhandahålla en grundläggande levnadsstandard.

I Mellanöstern fortsätter USA:s nickedocka Israel sin blodiga belägring av Gaza. I Latinamerika bedriver USA ett motangrepp mot de länder som har nationalistiska regimer – som Venezuela och Bolivia som vågat kritisera de nordamerikanska utsugarna och föreslå reformer som motsvarar intressena hos massan av arbetare och bönder. I Europa försöker kapitalisterna och regeringarna att tvinga fram nyliberala reformer som slår sönder sjukvård, utbildning och kollektivtrafik och som privatiserar eller överallt där det är möjligt sätter ut dem på marknaden.

Klimatförändringar som orsakas av kapitalismens vårdslösa plundring av vår planetens naturresurser hotar miljoner med översvämningar, torka och svält. Det står klart att ett system som grundats på profit inte kan stoppa miljöförstörelsen, endast planering som grundas på samhälleligt ägande kan göra detta innan det är för sent.

Av alla dessa orsaker måste vi, som utgör miljoner, säga ett dundrande NEJ till kraven på att offra våra löner och jobb. NEJ till privatiseringar, nedskärningar och nedläggningar av arbetsplatser. Vi måste säga NEJ till alla reaktionära krig, NEJ till att underblåsa nationellt eller religiöst hat och rasismens gift. Vi måste kämpa för natio-

nella och religiösa minoriteters rättigheter, för öppna gränser och ett varmt klassvälkomnande till invandrade arbetare, för kvinnors frigörelse och för ungas och gamlas rättigheter.

Den paroll som formulerades av Karl Marx för 160 år sedan – Proletärer i alla länder, förena er, betyder ännu mer för oss i en tid av globalisering och vad George Bush har kallat "det ändlösa kriget". Globaliseringen – när kapitalet kan röra sig världen över med ljusets hastighet på jakt efter arbetare att utsuga – när fabriker och kontor kan flyttas i sökandet efter billigare arbetskraft – kräver enhet i arbetarklassen världen över.

Vi måste omvandla den internationalistiska anda som varje första maj inspirerar miljoner arbetare till aktioner världen över till planer för att bygga upp våra kamporganisationer, våra militanta fackföreningar, våra ungdoms- och kvinnoorganisationer, våra revolutionära partier. Vi arbetare och ungdomar måste själva bli globaliserade. Vi behöver bygga en världsomfattande ungdomsinternational. Men framför allt behöver vi bygga en ny arbetarinternational med massomfattning, en politisk organisation: en organisation som är en värdig efterföljare till de som skapades av Marx, Engels, Lenin och Trotskij, en femte international.

Då kommer det inte bara att handla om att säga NEJ till deras angrepp utan att säga ett kraftfullt JA till en alternativ värld – socialismens och frihetens värld.

Länge leve första maj – arbetarklassens revolutionära fest.

Länge leve arbetarnas och fattigböndernas kamp för mat, anständiga löner och arbetsförhållanden och demokratiska rättigheter.

Länge leve kampen för att få ett slut på kriget mot terrorismen och imperialisternas angrepp på Irak och Afghanistan och dess hot mot Iran.

Bryt belägringen av Gaza och frihet för Palestina.

Framåt mot bildandet av en femte international – den socialistiska revolutionens världsparti!

1 maj 2008

Förbundet för Femte Internationalen

Revolutionär första maj 2008

Arbetarmakt deltog naturligtvis i arbetarklassens internationella högtidsdag första maj också i år. Samtidigt som andra sektioner i Förbundet för Femte Internationalen marscherade i sina respektive länder, såg våra kamrater till att ge första maj-tågen här i Sverige den touch av revolutionär kamp de så desperat behöver.

Stockholm

I Stockholm gick vi sida vid sida med REVOLUTION i ett block i Vänsterpartiets demonstration, vilket drog till sig ungdomar och andra från hela demonstrationen med

sina högljudda, revolutionära paroller. Slagord höjdes mot borgarregeringen och pamparna, mot sexism och fascism, och för vår lösning – den socialistiska revolutionen.

Det är ingen tvekan om att den borgerliga regeringens angrepp på arbetarklassens massorganisationer öppnat en potential för motstånd. Våra tidningar sålde bra, och vi hade försäljare både vid syndikalisternas och Vänsterpartiets samlingar, samt bokbord med övrig litteratur. Enligt vår mening är det dock naturligtvis inte tillräckligt att bara demonstrera. Borgarna har gång på gång visat exakt hur lite de bryr sig om opinionsyttringar från ”pöbeln” – som när imperialistmakterna gick i krig mot Irak trots de största demonstrationerna i mänsklighetens historia. Vi måste agera – vilket Arbetarmakt kommer att argumentera för i de protesterörelser och arrangemang vi deltar i under året. Exempelvis kan Europas Sociala Forum, som i år hålls i Malmö i september, bli en bra plattform för att ta initiativ till konkreta aktioner mot borgarklassen, i Sverige och internationellt.

Samtidigt visade den stora majoriteten talare tyvärr att de inte riktigt förstod hur man kan utnyttja denna potential. Från Vänsterpartiet och Ung Vänster talades det mycket om att ”bygga motståndet”, och Ung Vänster öppnade rentav upp för ett stöd till det berättigade irakiska motståndet mot imperialismen, men när det kom till hur vi kan slå tillbaka visade sig reformisternas agenda i praktiken vara att lugnt låta borgarna rasera de fördelar arbetarklassen tillkämpat sig av den borgerliga staten i två år till, för att sedan rösta fram en vänsterregering.

Att det pågår en konflikt just nu – Vårdförbundets strejk – märktes i form av fackliga aktivister som samlade underskrifter. Vårdförbundets ordförande talade också på Vänsterpartiets demonstration, något som fick de djupblå borgarna på Svenska Dagbladets redaktion att koka av ilska.

Under helgen deltog Arbetarmakt-kamrater även i en debatt med en venezolansk medlem i Socialistens internationella organisation (IMT), samt i en debattdag arrangerad av Kvinnopolitiskt forum.

Göteborg

Trots dåligt väder var stämningen på topp och uppslutningen god även i de första maj-demonstrationer som hölls i Göteborg. Det kan nämnas att Rättvisepartiet Socialisterna (RS) för första gången organiserade ett eget första maj-tåg tillsammans med flera invandrarorganisationer. RS har utan tvekan på senare tid lyckats dra till sig och organisera en del av de radikala och förtryckta arbetarna från Göteborgs förorter.

Detta innebär dock att frågan om vilken politik RS förespråkar har fått ännu större vikt. Vi vill göra alla RS-medlemmar, i synnerhet dem i Göteborg, uppmärksamma på detta faktum. Under sitt tal påpekade t.ex. Kristofer Lundberg från RS att det krävs en revolution om man ska komma fram till socialismen, och själva demonstrationståget gick under flera öppet revolutionära paroller. Det är bra, även om det skulle ha varit ännu bättre om man utvecklade resonemanget mer än bara i en mening.

När RS skriver om första maj i Göteborg i *Offensiv* 799 vägrar man dock helt och hållet att nämna att man faktiskt under demonstrationen uppmanade till revolution som lösningen på våra problem. Det är tydligen något man inte borde nämna i tidningen, tycker Johannes Lundberg som skrev artikeln i fråga.

Arbetarmakt påstår inte att en revolution kan påbörjas

idag eller dagen därpå, och vi menar heller inte att det är så RS i Göteborg ville framställa det på sin demonstration. Vi vet att det krävs att samhället inträder i en revolutionär situation. Men denna situation kan, med tanke på det nuvarande läget i världen med ekonomisk, ekologisk och hungerkris, komma mycket snabbare än man kanske tror. När detta har inträffat så måste partiets politik vara tydlig, marxistisk och ren från varje spår av reformism och vacklan. Annars kommer man att förspilla det tillfälle som kanske bara ges en gång på 100 år – och här kanske det handlar om det sista tillfället någonsin.

Vi vill återigen påpeka för vanliga RS-medlemmar att det är just på dem som ansvaret ligger för att den politik som man sprider till de förtryckta, till arbetare, till förtryckta kvinnor, invandrare, ungdomar, o.s.v. ska vara marxistisk och revolutionär. Det är de som måste se till att denna politik inte blandas ut med stora portioner av reformism, såsom är fallet just nu.

REVOLUTION och övriga landet

Arbetarmakt deltog även vid Vänsterpartiets första maj-möte i Motala, som samlade ett trettio-tal personer.

REVOLUTION:s rapport från demonstrationen i Stockholm, med bilder, finns på:

<http://revolutionsweden.wordpress.com/2008/05/02/revolutionart-forsta-maj-firande-i-stockholm/>

Till de strejkande sjuksköterskorna

Regeringens intresse för sjukvården inriktar sig på att genom s.k. ”fria vårdval” och utförsäljning av sjukhus och vårdcentraler ge de privata kapitalen möjlighet att göra än mer profit på grundläggande samhällsbehov.

Vi anser att det är patienterna och de som gör jobbet som ska prioriteras.

Vi stöder därför er strejk och hoppas att den ska bli riktningsgivande för alla dem som arbetar inom vården!

SEKO Klubb Årsta postterminal

Venezuela: Strejken på SIDOR tvingar fram förstatligande

21 april 2008

Den 9 april tillkännagav Venezuelas vicepresident Ramon Carrizales att landets största stålverk SIDOR (som ägs av det argentinsk-italienska multinationella bolaget Techint) ska förstatligas. Det är en historisk seger efter en 15 månader lång kamp om löner och arbetsvillkor.

SIDOR:s 15 000 anställda – som representeras av stålverksarbetarnas fack SUTISS – stod mot en oförsonlig företagsledning och våldsam repression från staten. Båda sidor visste att konflikten gick långt utöver de viktiga krav som ställts av de anställda. Den var en del av en strejkväg i viktiga industrisektorer och började bli ett symboliskt fall för de venezolanska arbetarnas avantgarde.

Konflikten började i januari 2007 när arbetarna avvisade en liten löneökning som var utspridd under 30 månader. Deras krav inkluderade också ett slut för anställning av arbetare under minimilönen, att bolagets 9 000 inhyrda arbetare ska integreras i arbetskraftens huvudstyrka, vilket skulle öka antalet till 15 000, för bättre säkerhet (en arbetare dog på jobbet i mars) och bättre pensioner för pensionerade arbetare.

Sedan januari har de anställda på SIDOR strejkat nio gånger, haft en omröstning om huruvida strejken ska fortsätta eller inte och ett antal solidaritetsarrangemang som

tillsammans attarherat tusentals andra arbetare. Bolaget hade gradvis förbättrat sitt lönebud, men hade bestämt sig för att inte låta de 9 000 inhyrda och superexploatera de arbetarna vara med på den vanliga lönelistan.

Faktum är att bolaget, i ett sista försök att undgå förstatligande, accepterade alla fackets lönekrav i utbyte mot att de inhyrda arbetarnas status inte förändrades. Detta var ett tydligt försök att splittra arbetarna, och det misslyckades: de anställda på SIDOR visade genom hela denna strid att de insåg att nyckeln till seger låg i arbetarnas enighet, vilket tvingade president Hugo Chávez att förstatliga det multinationella bolaget.

Nu måste arbetarna se till att de 9 000 inhyrda arbetarna får samma avtal. De bör inte en enda sekund utgå från att den ledning som utsetts av regeringen kommer att vara mer arbetarvänlig än sina föregångare. De måste se till att upprätta fullständig arbetarkontroll över produktionen i fabriken, med rätt att lägga ett veto mot varje beslut av ledningen som inte ligger i arbetarnas intresse. De bör dessutom kräva att ingen del av SIDOR:s kapital, eller de venezolanska arbetarnas skattepengar, går till att berika de förra utsugarna.

Det kan inte råda något tvivel om att denna seger vanns mot den bolivariska staten, som upprepade gånger ingripit på kapitalisternas sida under konfliktens gång: Nationalgardet angrep med våld en arbetarprotest den 14 mars, arbetsministeriet erbjöd sig två gånger att uppträda som medlare istället för den självständiga ledningen för SUTISS, vilket inbegrep att föra fram detta erbjudande via en odemokratisk omröstning som genomfördes av Techint tidigare i april.

Regeringens arbetarfientliga kampanj var inte bara en förtäckt operation. I slutet av februari kallade arbetsministern José Ramon Rivero (som för några veckor sedan tvingades avgå för att rädda ansiktet på regeringen) strejkaktionen ett "misstag", och slog fast att "om arbetarna beslutar att fördjupa påtryckningarna, ledningen har – i enlighet med lagen – befogenheten att uppmana arbetarna att återuppta arbetet och överlåta konflikten till medling", om konflikten "påverkar normala funktioner i landet".

Han anklagade också ledare för strejken för att ha band till högeroppositionen mot Chávez, och för att avsiktligt ha dragit ut på konflikten med SIDOR för att diskreditera regeringen, genom att säga att "de är samma slags människor som de som stödde sabotaget i oljeindustrin".

Rivera hade, bara två dagar innan sin framtvingade avgång, hållit en gemensam presskonferens med en fraktion av Nationella Arbetarunionen (UNT) – den våldsamt "chavistiska" Bolivariska Socialistiska Arbetarkraften (FSTB) – och tillkännagivit bildandet av en ny nationell arbetarfederation, och uppmanat fackföreningarna att lämna UNT.

Detta är den man som förklarade sig vara trotskist när Chávez utsåg honom till minister, och fick svaret från presidenten – "Vad är problemet? Jag är också trotskist." Ärligheten i Riveras deklaration framstår nu som mer än tydlig. Vad gäller Chávez, har han utsett en medlem i Venezuelas Kommunistiska Parti att efterträda honom.

Den 14 mars skickades vidare Venezuelas nationalgard till en av de SIDOR-anställdas protester, som utsattes för ett våldsamt angrepp, de grep 53 arbetare, slog sönder mer än 50 arbetares bilar som användes för att blockera en väg och skadade mer än ett dussin demonstranter med

batonger och gummikulor. Det förefaller också som om våld kan ha riktats mot specifika aktivister. Enligt SUTISS generalsekreterare Nerio Fuentes fanns fackföreningens ordförande José Rodriguez bland de tre arbetare som fick föras till sjukhus efter att ha blivit skjuten i benet med riktiga ammunition.

Fuentes citerade fackföreningens avvisande av arbetsministeriets ingripande som en möjlig orsak till en så kraftig statlig repression mot de anställda på SIDOR. Chávez förblev å sin sida helt tyst i frågan under 23 dagar, innan han sent omsider kritiserade polisvåldet den 6 april. Det var, med andra ord, först när det stod klart att arbetarnas beslutsamhet inte kunde brytas som han fördömde polisen och bekräftade sin roll som arbetarklassens vän.

Under den första veckan i april samarbetade sedan arbetsministeriet och Techint för att erbjuda Rivero som medlare istället för SUTISS i de pågående förhandlingarna. Detta förslag fördes fram i en av Techint anordnad omröstning som ett alternativ till att arbetarna accepterar bolagets föreslagna löneökning, men istället för att helt avvisa det. Fackföreningen bojkottade omröstningen på grund av det sätt som frågorna var inramade och oegentligheter i det sätt som den organiserades.

Denna omröstning tycks ha varit en nyckelstrategi för kapitalisterna. De inledde en stor propagandakampanj i media som underförstod att fackföreningen var odemokratisk och inte ville att medlemmarna skulle få rösta. Idén var uppenbarligen att tvinga in fackföreningen i en odemokratisk omröstning och att kapitalisterna, även om de inte kunde få igenom sitt lönebud, åtminstone kunde få arbetarna att gå med på att Rivero klev in för att förhandla för deras räkning.

Fackföreningen förstod Techints bluff och höll sin egen omröstning, där 84 procent av arbetarna deltog, och en klar majoritet röstade för att fortsätta strejken och att fortsätta representera sig själva oberoende av staten.

Strejkvåg

Det vidare nationella sammanhanget gjorde denna kamp ännu mer explosiv. Omkring 55 000 industriarbetare i Venezuela är för närvarande inblandade i konflikter med privata företag inklusive Bridgestone, Firestone, Automotriz, Femsa, Coca-Cola, Toyota och Mitsubishi, liksom med de statliga elektricitets- och aluminumbolagen Cadafe och Corporacion Venezolana de Guayana.

I en tid av så intensiv klasskamp blev SIDOR-arbetarnas kamp en sak att samlas runt. Den 27 mars deltog mer än 5 000 människor i en solidaritetsdemonstration, och den 29 mars samlades nästan 100 fackliga tendenser och politiska arbetarorganisationer för att anta en resolution som uppmanade till landsomfattande demonstrationer och en nationell solidaritetsstrejk.

Det som ligger bakom dessa konflikter är en för hela regionen, och större delen av den underutvecklade världen, gemensam faktor: hejdlös inflation, speciellt vad gäller kostnaderna för livsmedel. Enligt Venezuelas minister för planering och utveckling Haiman El Troudi förväntas den officiella nivån på inflationen vara 19,5 procent i slutet av året, jämfört med målet på 11 procent. Enbart sjukvårdskostnaderna steg med 3,1 procent i mars, samtidigt som priset på ris fördubblades globalt. Detta vid en tid när regeringen proklamerar inför den privata sektorn att den har fått bukt med offentliga utgifter – dvs. upphört med omfördelningen av resurser.

Det är i detta sammanhang som vi måste se att strider

som den på SIDOR inte bara är exempel på en arbetarklass med växande självförtroende och militans under Chávez vänsterbonapartistiska regering, eller ens gör det nödvändigt med krav på ökad levnadsstandard i en tid av ekonomisk tillväxt, snarare kommer varje överenskomelse om otillräckliga långsiktiga löneuppgörelser, som det som erbjöds av SIDOR, när ekonomisk osäkerhet hänger över befolkningens stora massa, innebära att arbetarna förhandlar bort sin möjlighet att sätta mat på bordet under kommande år och månader.

Krisen för de internationella matpriserna, liksom Venezuelas revolutionära politiska klimat, förklarar i hög grad varför strejken på SIDOR utkämpades så bittert av arbetarna.

Ur kapitalisternas synpunkt hotar inflationen i hela Latinamerika kapitalismens grundval – om kapitalisterna inte hittar ett sätt att föra över kostnaden på arbetarna. De slår dessutom mot lönsamheten i Venezuelas industriella kärna, som ägs av de ”vänkskapliga kapitalister” som investerar i Venezuelas förmåga att tillverka och som därför betraktades som acceptabla av alla de populisterna som begränsar sig till att avvisa ”nyliberalism” och ”spekulation”.

Balansgång

Fram till nu representerar SIDOR när allt kommer omkring det slags kapitalister som klarat sig relativt bra under Chávez. Under de senaste tio åren har Chávez kunnat genomföra sociala reformer (och rasa mot IMF) på grund av stigande oljepriser och därför utan att på allvar behöva utmana kapitalismens kärna i Venezuela. Han har därför kunnat balansera mellan arbetarna och kapitalisterna på grundval av reformer för de senare och fortsatta övervinster för de senare.

Det är därför som vi hävdar att Venezuela idag befinner sig i en utdragen revolutionär period; ingen klass har kunnat lösa upp situationen på bekostnad av den andra. Istället har en ”stark ledare” – som gör anspråk på att vara socialist, men också talar för det patriotiska kapitalet – kunnat medla mellan de två.

Denna balansgång hotas nu emellertid på allvar av inledningen på en global recession (som för närvarande föregås av inflation), vilken i slutändan kommer att driva ner oljepriserna och tvinga Chávez att välja mellan att krossa alla illusioner arbetarna har om honom, eller att konfiskera stora mängder av privat egendom för att vidmakthålla sitt reformistiska projekt.

Utifrån strejken på SIDOR är det uppenbart att bara direkt aktion från arbetarna kan få honom att slå in på den senare kursen. Allt han beslutar om kommer att vara utifrån målet att bevara så mycket privategendom som möjligt, samtidigt som han stannar kvar vid makten och undviker en verklig social revolution.

Vi måste förstå strejken vid SIDOR som en lärdom om att enbart oberoende organisering av arbetarklassen, militant massaktion, arbetardemokrati och solidaritet genom olika sektorer kan uppnå meningsfulla segrar mot kapitalismen. Det tryckande behovet nu är att bygga på dessa grundläggande principer för att kämpa för ett revolutionärt och massomfattande arbetarparti som kan binda samman alla nuvarande strider, och för förstatligande av bolag som motsätter sig arbetarnas berättigade krav, utan kompensation och under arbetarkontroll. Ett sådant parti kommer att kämpa för att ersätta den nuvarande regeringen och den venezolanska staten med en arbetar- och bonderegering baserad på arbetarråd och en väpnad mi-

lis.

Ett omedelbart krav på Chávez måste, som en del av denna kamp, vara att han ingriper till arbetarnas förmån i alla nuvarande arbetskonflikter, och att han utan kompensation förstatligar de kapitalister som i likhet med Techint vägrar tillmötesgå fackföreningens krav.

Dessa förstatligade fabriker måste dessutom drivas av arbetarna själva, och inte av regeringens byråkrater. Om inte vår klass avgör vad vi ska producera med vår egen arbetstid, finns det ingen verklig demokrati. Låt oss göra segern på SIDOR till den första av många – och till en vändpunkt för den venezolanska revolutionen.

Tim West, www.fifthinternational.org

Valet i Italien: Berlusconi återvänder – Rifondazione faller

17 april 2008

Den rikaste mannen i Italien, den korrumperade mediagnaten och högermannen Silvio Berlusconi, vann en överväldigande seger i det italienska valet den 13–14 april – bara två år efter att han svepts bort från makten.

Nu är han tillbaka för att ta hämnd. Il Popolo Della Libertà, Berlusconis block med Gianfranco Finis ”postfascistiska” Alleanza Nazionale, i koalition med Umberto Bossis rasistiska och populistiska Lega Nord, kommer att ha en majoritet på 101 platser i deputeradekammaren, det italienska parlamentets underhus, och en majoritet på 38 platser i senaten.

Detta ger honom en solid majoritet för att i parlamentet driva igenom de omfattande nyliberala reformer som den italienska, och även den europeiska bourgeoisien högljutt krävt. Han kan dessutom hoppas på stöd för många av dessa reformer från det största oppositionspartiet, Walter Veltronis Partito Democratico (PD).

PD grundades i oktober 2007 och är en sammanslagning av det socialdemokratiska DS (den tidigare högerflygeln i det eurokommunistiska Partito Comunista Italiano – PCI) och Romano Prodis Democrazia e Libertà – La Margherita (Demokrati är frihet – Tusenskönan), vilket var vad som återstod av de gamla kristdemokraterna. Det sammanslagna partiet markerar en slutgiltig brytning med arbetarrörelsen från de före detta stalinisternas sida och framväxten av ett nytt borgerligt parti utformat med demokraterna i USA som förebild. Genom hela valkampanjen följde Veltroni (en tidigare apparatchik från PSC/DS) medvetet förebilden Barack Obama.

Veltroni hade, enligt italienska media, så tidigt som i november förra året haft hemliga förhandlingar med Berlusconi. Uppenbarligen lovade Berlusconi honom en av de två högsta grundlagsdomarna och ordföranden i en av de två kamrarna i parlamentet i utbyte mot stöd i den nyliberala reformprocessen och de konstitutionella förändringar som behövs för att grundlägga ett tvåpartisystem och utesluta vänstern. Omedelbart efter valet sade Berlusconi: ”Vi är beredda att arbeta på reformer tillsammans med oppositionen”, och han tillade: ”Vi har svåra månader framför oss som kräver stora ansträngningar.”

Hans ord antyder också det största hinder som både Berlusconi och Veltroni står inför – motstånd från den militanta arbetarklassen och den antikapitalistiska ungdomen. Italienska arbetare står nu, liksom sina franska kamrater under Nicolas Sarkozy, inför omfattande angrepp under de kommande åren, speciellt mot bakgrund av en

ekonomisk kris som redan drabbar Italien.

De kommer att ställas inför dem med en facklig ledning, inklusive den i Confedazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL), den största och mer militanta av de stora fackliga federationerna, som fortfarande är helt knutna till stödet för Veltroni och PD och därmed att slå till bromsarna för arbetarnas motstånd. De kommer också att ställas inför dessa angrepp med en reformistisk och globaliseringskritisk vänster vars styrka har förlösats genom de två senaste årens hemliga överenskommelser med Prodi, och som precis har åkt ut ur parlamentet.

Utomparlamentarisk opposition?

Över hela Europa jublar kapitalistiska media att "för första gången sedan Mussolinis fall finns det inte en enda kommunistisk deputerad i parlamentet". Vänstertidningen *Il Manifesto* hade, vid sidan av en bild på vänsterledarna, en rubrik med galghumor: "Den utomparlamentariska oppositionen".

Både Rifondazione Comunista (RC) och Partito dei Comunisti Italiani (PdCI) förlorade alla sina platser i senaten och deputeradekammaren. Rifondazione hade 2006 27 senatorer och 41 deputerade och PdCI 11 senatorer och 16 deputerade. Rifondationes ledare Fausto Bertinotti har medgivit att detta var ett historiskt nederlag och att han följaktligen överväger att avgå. Båda partierna, plus de Gröna och Sinistra Democratica ställde upp på en gemensam lista som kallades Sinistra Arcobaleno (Vänsterregnbågen). De ville mycket gärna stå på en gemensam lista tillsammans med PD, men Veltroni kände på sig, på vägen till sitt tvåpartisystem, att användbarheten för en sådan koalition hade tjänat ut sitt syfte.

Givetvis är denna fullständiga utplåning produkten av det antidemokratiska systemet med procentuella trösklar för representation, precis som Berlusconis stora majoritet delvis är resultatet av det system som ger vinnaren en större majoritet än vad antalet röster medger. Med bara 3,2 och 3,4 procent i valet till senaten och respektive deputeradekammaren föll därmed Sinistra Arcobaleno (Regnbågsvänstern) inte bara under den 8-procentiga gränsen för överhuset utan misslyckades också med att klara de fyra procenten för underhuset.

Rifondationes egen tidning *Liberazione* vrider sina händer av sorg och oförståelse inför förlusten av röster och platser. Valblocket mellan de två kommunistiska partierna fick tillsammans mindre än hälften av resultatet från 2006. Då fick Rifondazione ensamma 5,8 procent och 2 229 604 röster till deputeradekammaren (underhuset) och 7,4 procent eller 2 518 624 röster till senaten.

På grundval av detta resultat trädde RC in i Romano Prodis regering och Bertinotti blev talman i underhuset. Straffet för hans grova opportunism när han backade upp Prodi under två år, medan den senare försökte tvinga igenom nyliberala reformer och skicka italienska trupper för att delta i ockupationen av Afghanistan och "fredsbevarande" i Libanon. Det är den bittra frukten av ett arbetarparti som träder in i en borgerlig regering och därmed tvingas genomföra den politik som kapitalistklassen behöver och kräver på arbetarklassens bekostnad.

Återigen har det ruttna i den stalinistiska folkfrontspolitiken – en koalition med proletära och borgerliga partier – visats till fullo. Under rättfärdigande av behovet att "hålla högern borta" har den lämnat tillbaka makten till Berlusconi, plus "den före detta fascisten" Gianfranco Fini – som övervakade polisbrutaliteten i Genua 2001 – och

Umberto Bossi, som vill att den italienska marinen ska öppna eld mot båtar med "illegala" invandrare.

Hjulet har gått hela varvet runt för Bertinotti, men det är inte första gången. I november 2002 talade Rifondationes ledare, under det första europeiska socialforumet i Florens, inför ett stort möte med italienska arbetare liksom antikapitalistiska ungdomar från hela kontinenten. När han värderade sitt stöd till Prodis regering under två år i slutet av 1990-talet – vilket också hade gjort det möjligt för Berlusconi att ännu en gång vinna ett val – genomförde han den självkritik han är så känd för och lovade att aldrig mer göra så.

Trots den massiva arbetarkamp som bröt ut under de följande två åren, de stora mobiliseringarna mot krig och kapitalism, som paralyserade Berlusconis regering och som kunde ha störtat honom, såg Bertinotti fram mot ännu ett block med Prodi – som vid den tiden var upphovsmannen till EU:s Lissabonagenda med nyliberala reformer – som en parlamentarisk lösning på problemet att bli av med Berlusconi.

Efter att ha varit en viktig beståndsdel i den antikapitalistiska rörelsen och antikrigsrörelsen, som mobiliserade miljoner på gatorna under åren efter ESF i Florens, blev RC ett verktyg för att sabotera dessa rörelser. Nu har RC betalat det fulla priset för Bertinottis förräderi.

De militanta fackliga aktivisterna i den mindre federationen Cobas eller de mer kampberedda delarna av CGIL, och den antikapitalistiska ungdomen kan efter detta fiasko frestas att vända ryggen mot den politiska kampen, att tro att allt detta visar att den frihetliga strategin att bedriva "social" kamp i de utrymmen som är fria från statlig repression är vägen framåt.

Men detta skulle bara upprepa ett fruktansvärt misstag. Cobas och Disobediente lyckades inte hålla Rifondationes vänsterreformister ansvariga, att kräva att de bryter med den nyliberala bourgeoisie. Avsaknaden av ett politiskt alternativ till Bertinotti, ett revolutionärt alternativ, innebär att han utan hinder kunde förhandla fram sin egen kompromiss med Prodi. Vladimir Lenin påpekade att:

"Anarkismen är alltid ett slags straff för opportunistens brott inom arbetarrörelsen och dessa företeelser kompletterar varandra."

Pendlingen mellan anarkism eller frihetlighet och reformistisk parlamentarism måste, med andra ord, avbrytas. Om RC:s kadrer på gräsrotsnivå ska kunna rädda något från denna katastrof, måste de bryta med RC:s reformistiska och klassamarbetande politik och ta itu med att bygga ett nytt, revolutionärt arbetarparti, som grundas på ett program med direkt massaktion, i motståndet mot Berlusconis reformer och kapitalisternas övervältrande av den ekonomiska krisen på arbetarklassen. Det täta nätet av lokala arbetarorganisationer och antikapitalistiska grupper i Italien behöver samlas till öppna konferenser för att debattera lärdomarna av de senaste fem åren och planera för de hårda klasstriderna framöver.

Förvrring inom yttersta vänstern

Det finns liten tröst att hämta i resultatet för grupperna inom yttersta vänstern, vilka bröt med Rifondazione under de senaste två åren och som ställde upp egen hand. Marco Ferrandos Partito Comunista Dei Lavoratori fick 208 394 röster, som även om det är ett betydande antal bara blir 0,571 procent. Fjärde Internationalens sektion Sinistra Critica – Flavia d'Angelis gruppering – fick 167 673 röster eller 0,459 procent.

På senare år har flera vänsterfraktioner i RC helt riktigt motsatt sig Fausto Bertinottis politik att gå in i Prodis nyliberala regering. De har även mobiliserat betydande minoriteter i omröstningar på partikongresser och möten med den nationella ledningen. Men de genomförde antingen en fyrkantig och sekteristisk taktik genom att bara gå ur som PCdL, eller som Sinistra Critica ett halvt tolererande av Bertinottis parlamentariska stöd för Prodi.

Ferrandos och Franco Grisolias PCdL är internationellt knutet till Jorge Altamiras Partido Obrero i Argentina. Deras problem är att de, genom att lämna Rifondazione i samma ögonblick som partiet inträdde i en borgerlig regering och proklamera sig som det revolutionära alternativet, effektivt avskar sig från den oundvikliga interna kampen, som skulle intensifieras inom det 90 000 medlemmar starka partiet när förräderiet från dess ledning stod klart.

Medlemmar i Sinistra Critica, Fjärde Internationalens anhängare i Italien, som fick senatorer och deputerade invalda på RC:s Isitor, röstade för motioner om förtroende när Prodi tvingade RC att göra det. Men när deras senator Franco Turigliatto slutligen utslöts för att ha röstat mot pengar för det italienska ingripandet i Afghanistan, beslutade Sinistra Critica att lämna Rifondazione. Nu förespråkar Sinistra Critica att upplösa sig i något slags bred antikapitalistisk formation (feministisk, ekologisk, m.m.) istället för bildandet av ett nytt revolutionärt arbetarparti.

Det står klart att varken PCdL eller Sinistra Critica lyckats göra sig till samlingspunkt för de tiotusentals medlemmar i RC och de hundratusentals som röstar på RC och som är motståndare till Bertinottis ruttna politik med klassamarbete. Det kommer att krävas en grundläggande omvärdering av deras politik under de senaste tio åren och ännu mer för att göra det.

Det finns vänsteroppositionella kvar i partiet, inklusive Lotta (Kamp – CWI:s sektion), Essere Comunisti – grupperade kring tidskriften *L'Ernesto* (gammaldags stalinister) och FalceMartello (knutna till Alan Woods Internationella Marxistiska Tendensen). Den revolutionära läggningen hos de senare kan dömas efter det faktum att de, när alla andra vänsterfraktioner inom RC röstade mot Turigliattos uteslutning, lade FalceMartello bara ned sin röst.

Orsaken till denna feghet är Ted Grants tradition med strategisk entrism i reformistiska partier. Arbetarna kommer alltid, förstår ni, att vända sig till sina traditionella (reformistiska) organisationer, istället för att avantgardet bryter sig ur för att samla dem i ett revolutionärt parti. Oavsett om Rifondazione reser sig igen i opposition, alldeles säkert ett mycket osannolikare scenario eftersom partiet så nyligen utsatt sin bas i arbetarklassen för detta trick, eller inte, är det en oanvändbar taktik för att vända sig till de arbetare som så nyligen förlorat sina illusioner om vänsterreformismen.

www.fifthinternational.org

Skandalen i Amstetten: När familjen blir till fängelse

Fallet är både skakande och förstummande. En numera 73-årig familjefader i Amstetten har förbrutit sig mot sin idag 42-åriga dotter sedan hon var 11 år, höll henne sedan 18-årsåldern – dvs. under 24 år – fången i en källare, våldtog henne regelbundet och fick sammanlagt sju barn med henne. Ett av barnen dog, tre blev kvar hos sin plå-

gade mamma i källaren och hade fram till sin befrielse den 27 april aldrig sett dagsljuset.

Alla känner avsky inför så grymt och brutalt våld mot en kvinna och hennes barn. Alla frågar sig hur det kunde gå så långt, varför ingen ingrep? Även om alla detaljer inte är kända i detta fall, så ligger inte desto mindre för oss i Liga der Sozialistischen Revolution (LSR) en slutsats nära till hands.

Dramat i Amstetten är toppen på isberget

För det första gäller det att slå fast att Elisabeth Fritzls hemska lidande i denna extrema form är ett enstaka fall. Men fysiskt och sexuellt våld mot kvinnor respektive barn är allt annat än engångsföreteelser. Det är en beståndsdel av den borgerliga familjen sedan dess uppkomst. Enligt officiella beräkningar är i Österrike var femte kvinna utsatt för fysiskt och/eller sexuellt våld från en manlig anhörig. De flesta våldsdåden begås inte på gatan utan i familjen. Bara under år 2005 tvingades 3 256 kvinnor med sina barn söka skydd i kvinnohus. Dramat i Amstetten är, kort sagt, bara toppen på isberget, ett avskryvt extremexempel på fysiskt och sexuellt våld mot kvinnor och barn i familjen.

Vem är skyldig?

Det handlar inte alls om att fördöma varje familj som ett bälverk för förtryck och misshandel eller varje familjefader som våldsman. Vi vet alla att många män visar stor omsorg och offrar mycket för sina kvinnor och barn. Men kapitalismen är ett system som förstör oss och våra livsmöjligheter. Detta system vilar på utsugning av arbetarklassen – den enda klass som är tvungen att sälja sin arbetskraft – genom kapitalistklassen. Detta maskineri för utsugning och förtryck suger kraft och livsenergi ur våra kroppar och själar och framkallar frustration och aggression.

Samtidigt är kapitalismen beroende av den borgerliga familjens struktur. Förplägnad och rekreation, omsorg om barnen och så vidare – allt detta ombesörjs inte av samhället, istället ska den privata familjen ta ansvaret. Detta blir billigare för kapitalisten (privat hushållsarbete kostar dem inget).

I ett klassamhälle som vilar på utsugning och förtryck måste förtryckande strukturer med nödvändighet också återspeglas i de sociala förhållandena på enskilda områden. Därtill kommer också männens överhöghet gentemot kvinnorna. Det tar sig uttryck i kvinnors sämre ställning i arbetslivet liksom också i deras övervägande ansvar för det obetalda hushållsarbetet.

Familjen – som baseras på mannens överhöghet gentemot kvinnan – är därför i klassamhället ofta en ventil, där mannens av den kapitalistiska utsugningen orsakade frustration tar sig uttryck i våld mot kvinnor och barn (liksom också kvinnan mot sina barn och någon gång också mot mannen – vilket förhållandevis sker mycket mer sällan).

Avskuren och isolerad

Av allt detta framgår vidare att den borgerliga familjen vilar på principen om avskiljande och isolering från samhället. Varför vänder sig så få kvinnor och barn till släktingar, vänner, offentliga inrättningar, när de drabbas av fysiskt eller sexuellt våld? Därför att familjen under kapitalismen är en egen, avskild värld. När privat hushållsarbete, rekreation, barnuppfostran m.m. inte är samhällets uppgift, utan var och ens uppgift, bekymrar sig logiskt nog inte samhället om de därmed förknippade problemen.

Alla måste sköta det själva. Det förblir därmed också alltid en skam att vara utsatt för fysiskt eller sexuellt våld.

Idag finns det förvisso kvinnohus, hjälplinjer och så vidare. Detta är å ena sidan en följd av att arbetar- och kvinnorörelsen blivit starkare sedan 1970-talet. Å andra sidan blir samhällets sociala sönderfall alltmer ett problem för kapitalismen.

Men det som erbjuds i det kapitalistiska samhället är i bästa fall otillräckligt. Ett ekonomiskt och personligt bra nät för omvårdnad finns inte för kvinnor, speciellt inte utanför storstäderna. Därutöver gäller: så länge vi lever i ett klassamhälle med förtryck och isolering, så länge kommer bara en liten minoritet av offren att vända sig till offentligheten. Därutöver behöver kvinnor och barn inte bara möjligheter till säkra tillflykter, utan också en verklig materiell grundval för ett självständigt liv utan äkta man / familjefader. Men detta vare sig kan eller vill den kapitalistiska staten tillhandahålla.

Vad göra?

Så länge kapitalismen existerar, så länge finns det utsugning, kvinnoförtryck och därmed också våld i familjen. Därför kämpar LSR för att det borgerliga herraväldet slås sönder genom en socialistisk revolution. Först i ett socialistiskt samhälle kommer klasserna att dö bort och med dem också den borgerliga familjen. Först i ett sådant klasslöst samhälle kan människan bli fri, kan kvinnor leva utan beroende och förtryck från mannen, kan hushållsarbets tyngd överföras från den enskildes skuldror till samhället.

Detta betyder inte alls på något sätt att arbetarrörelsen kan behålla händerna i byxfickorna fram till revolutionens dag. LSR är tvärtom för att arbetarklassen, invandrarna och ungdomarna måste mobiliseras i en bred kampanj mot våld i hemmen. Fackföreningarna och partierna inom arbetarrörelsen måste kämpa för följande krav:

- Massiv utbyggnad av högkvalitativa kvinnohus och barnasyster, som inte bara erbjuder offren nödbostad, utan varaktiga livsmöjligheter.
- Staten måste erbjuda drabbade kvinnor möjligheter till utbildning och arbete liksom barnomsorg, som kan göra det möjligt med en självständig tillvaro. De drabbade barnen måste erbjudas en av föräldrarna oberoende tillvaro under säkra omständigheter och med god utbildning!
- Vem ska betala? Svaret är enkelt: Pengarna måste skaffas genom en massiv beskattning av dem som sedan länge berikar sig på vår bekostnad ... kapitalisternas parasitära klass. Därför kräver vi en massiv beskattning av företagsvinster.

Men problemet med våld i hemmen kan inte bara lösas med statliga åtgärder. Det låter sig inte heller lösas genom förstärkt övervakning från statens sida. Vi vill inte ha något ökat snokande i privatlivet genom den borgerliga staten, utan istället en beslutsam kampanj inom arbetarklassen genom de progressiva organisationerna. Vi behöver en bred upplysningskampanj inom fackföreningarna, arbetarklassen, invandrarorganisationen och så vidare gentemot våld mot kvinnor och barn.

Därutöver är bostadskommittéer nödvändiga, som väljs av församlingar i bostadsområdena och som kontrolleras av dem. Dessa måste ta itu med frågor om våld i hemmet och klargöra vem som är ansvarig och vidta tydliga åtgärder till skydd för kvinnor och ungdomar. Samtidigt måste det finnas regelbundna församlingar för kvinnor liksom ungdomar i vilka gemensamma projekt och aktiviteter kan inledas. Om möjligt bör alla vinnas för sådana församlin-

gar, så att det därmed kan utvecklas en regelbundenhet i samarbetet och ett öppet förtroende. Endast genom samarbete inom klassen kan klichén om familjen som enda stöd genombrytas. Vår klass, arbetarklassen, måste befrias från brutala patriarker och sådana som gärna vill vara härskare inom de egna fyra väggarna. Sådana män måste övertygas eller – om detta inte är möjligt – oskadliggöras med nödvändiga medel och isoleras. En man är inte var och en som kan slå fysiskt svagare, utan den som behandlar bröderna och systerarna i sin egen klass med respekt och solidaritet och som har modet att gemensamt med andra ställa sig mot fienden – kapitalisterna och deras stat.

En sådan kampanj kan inte föras med småborgerliga och humanistiska argument ("våld är alltid dåligt", "problemet kan lösas genom att tala med varandra"), som den officiella regeringspropagandan och råden från det akademiska civilsamhället försöker intala oss. Lösningen måste dessutom ligga i att vi riktar vår ilska inte mot våra bröder och systrar, utan istället mot de skyldiga till misären – den härskande klassen.

När vi vinner arbetarrörelsen för en sådan kampanj, kan vi tränga tillbaka sexismen och blir en starkare, mer enad och motståndskraftigare klass, kan vi skapa förutsättningar för en framgångsrik kamp för en socialistisk revolution, för ett liv i frihet och utan bojor. Denna framtid faller inte från himlen, utan är något som vi måste kämpa för. Det är värt att satsa våra liv på kampen för en sådan framtid. Om du också delar detta mål, om du också vill agera mot sådana förbrytelser som tragedin i Amstetten, kämpa då mot det system som frambringar sådana förbrytelser. Kämpa då tillsammans med oss i LSR!

Michael Pröbsting
Red Newsletter 333

Frankrike: LCR och det nya antikapitalistiska partiet

På ett sätt nästan utan motstycke i något annat land i Europa, har klasskampen i Frankrike sedan mitten av 1990-talet formats inte bara av regeringens och kapitalets nyliberala politiska offensiv, utan också av ett massivt motstånd från arbetarklassen, unga människor och invandrare.

Flera gånger drev masstrejker, stora demonstrationer, uppror i förorterna eller kampanjen mot EU:s konstitution kapitalisterna och deras regeringar på defensiven. De tvingade fram att enskilda åtgärder drogs tillbaka eller att enskilda ministrar eller hela regeringar avgick.

Både Chiracs och Jospins regeringar tillkännagav allvarliga nedskärningar eller planer på "refomer" – men massaktioner som nationella strejker tvingade dem att göra eftergifter. Ledningarna för socialistpartiet, kommunistpartiet och fackföreningarna har alltid inlett förhandlingar med regeringen och kapitalet för en kompromiss och demobiliserade motståndet upprepade gånger. Men för kapitalisterna var kompromisserna för lite, och förblir så även idag. Deras övergripande rädsla rör det franska kapitalets konkurrenskraft, som sackar efter några av de imperialistiska rivalerna och "partnerna" – speciellt Tyskland. På lång sikt undergräver det den franska bourgeoisie globala och, alldeles särskilt, europeiska ambitioner för att bevara sin jämbördiga ställning vid sidan av Tyskland som ledande nation i EU.

Sarkozys roll

Det var ingen tillfällighet att Sarkozy blev kandidat för

den franska högern och dess största parti UMP. Han är den som getts i uppdrag att tilldela arbetarklassen, ungdomen och de förtryckta ett strategiskt nederlag, vilket hans föregångare inte lyckats med.

Järnvägsarbetarnas strejk under det senaste året har inte bara visat arbetarklassens styrka och beredskap att kämpa, utan också den ödesdigra och förrädiska roll som spelas av dess fackliga ledare, inklusive CGT. Istället för att bekämpa Sarkozys "reformer" som helhet och försöka besegra dem allihop, vill de "kritiskt följa" dem. En sådan strategi har alltid spelat våra härskare i händerna.

Det finns dessutom en känsla av falska förhoppningar och förväntningar på att Sarkozys regering bara kommer att bli en upprepning av scenariot från 1990-talet. Vad som kan förväntas är snarare en ytterligare intensifiering av de sociala och politiska angreppen vilka, med fackföreningarnas strategiska inriktning, förr eller senare måste leda till ett dramatiskt nederlag om den existerande politiken och ledningen inte blir ersatta.

Striderna under de senaste 15 åren har också medfört att den traditionella vänstern, socialist- och kommunistpartiet, befinner sig i en politisk kris och miljoner lönearbetare och unga människor känner sig främmande inför den och söker ett politiskt alternativ.

Därur kommer också den betydande ökningen av valresultaten för "trotskistiska" kandidater, framför allt LCR:s valframgång i presidentvalet 2007 och lokalvalen 2008, som också återspeglas i en betydande ökning av antalet medlemmar. LCR:s kandidat i presidentvalet 2007 fick 4,08 procent av rösterna och således nästan lika mycket som alla de andra kandidaterna till vänster om socialistpartiet tillsammans. Marie George Buffét från kommunistpartiet fick 1,93 procent, Arlette Laguiller från Lutte Ouvrière fick 1,33 procent och den självutnämnde "enhetskandidaten" José Bové fick 1,32 procent. I kommunalvalet 2008 lyckades LCR ställa upp med 200 listor. I 114 av valkretsarna erhöll de mer än 5 procent och i 34 valkretsar mer än 10 procent.

LCR:s förslag

I denna situation beslutade LCR att själva ta initiativet till skapandet av ett "nytt antikapitalistiskt" parti till vänster om socialistpartiets vänster och kommunistpartiet.

"Det finns ett desperat behov av ett verktyg som främjar sammanstrålning i de strider som kan få de som har makten att slå till reträtt och förändra maktbalansen. Att föreställa sig att en annan värld är möjlig är också väsentligt för att väcka förhoppningar. Det finns många bland oss som vill ha ett sådant verktyg: ett parti som tillmötesgår de nuvarande mobiliseringarnas behov. Ett parti som kan förbereda en radikal, revolutionär förändring i samhället, med andra ord, slutet för kapitalismen, det privata ägandet av produktionsmedlen, plundringen av vår planet och miljöförstörelsen."

Resonemanget fortsätter: "LCR:s nationella kongress riktar en uppmaning till alla: enskilda, aktivistgrupper, politiska riktningar, som vill gå samman i ett aktivistiskt, nationellt och demokratiskt organiserat politiskt ramverk, ett parti som bygger internationella band med krafter som försvarar ett sådant perspektiv." (Upprop för ett nytt, antikapitalistiskt parti, LCR:s kongress, januari 2008)

Sedan dess har ett antal lokala och nationella "initiativmöten" ägt rum. De visar att förslaget, utanför storstäderna Paris och Lyon, har attraherat fackliga aktivister och arbetare, som är besvikna på sina reformistiska ledar-

re, vänsteraktivister, men också unga människor.

Genom sina valresultat, men också genom sitt ökade medlemstal, visade LCR att de är huvudkraften i den "radikala vänstern" i Frankrike. Bevis finns också i mobiliseringarna på senare år, befolkningens missnöje och ilska och klassmedvetna elements sökande efter ett politiskt alternativ.

Attac och andra vänsterborgerliga ledningar i de sociala rörelserna gick helt enkelt i konkurs under de senaste åren – delvis på grund av inre kriser, delvis på grund av deras brist på politiska perspektiv. Attac blev diskrediterat tack vare valfusk i sina egna led och föll sönder.

Kommunistpartiet är fortfarande inriktat på sin strategiska allians med socialdemokratin och de Gröna. Det beror inte bara på partiets egen reformistiska strategi utan har också förstärkts av egna valbedömningar: kommunistpartiet får genom valallianser med socialistpartiet och de Gröna extra platser i lokala, regionala och även nationella parlament, fler än de kan uppnå på egen hand.

Å andra sidan gick också Lutte Ouvrière (LO), som tycker om att framställa sig som "ortodoxa" och ett "vänsteralternativ" till LCR:s opportunism, åt höger. I kommunalvalet ingick de allianser med socialistpartiet, vilket de hittills inte ens karakteriserat som ett borgerligt arbetarparti, utan som ett rent borgerligt parti.

Annars bedriver LO en mycket ekonomistisk politik med passivitet gentemot de sociala rörelserna i kombination med frekvent kritik av deras korrekta aktioner. LO fördömde således upproren i förorterna och studentrörelsens blockader som "kontraproduktiva" eftersom "arbetarna inte skulle förstå".

LCR:s utveckling

LCR har emellertid inte bara växt och spelat en huvudroll i de senaste årens strider, utan också uppvisat en utveckling åt vänster, även om den är motsägelsefull.

LCR:s idé om ett "nytt parti" är faktiskt inte ny. De strävade efter detta mål även i mitten av 1990-talet. En del av organisationen har alltid uppfattat det som ett "brett" parti, som tillsammans med LCR också bör innehålla den "vänstra", "antinyliberala" flygeln av socialistpartiet och kommunistpartiet och de Gröna. Partier som Die Linke i Tyskland eller Rifondazione Comunista i Italien betraktades som modellen för detta perspektiv.

Utvecklingen i klasskampen och diskussionen om presidentkandidaten har lett till en förändring av ståndpunkten om vilken inriktning ett framtida parti ska ha. LCR hade föreslagit en "gemensam kandidat för vänstern" för att inleda processen med att bilda det breda partiet, med förutsättningen att denna lista skulle beslutas demokratiskt och att det inte skulle bli någon regeringsbildning tillsammans med kommunistpartiet efter valet. Detta misslyckades med kommunistpartiet för vilket deltagande i regeringen inte kunde uteslutas och som byråkratiskt ville driva igenom att presidentkandidaten skulle bli Marie Georges Buffét, som skulle uppträda som "aktivist på gräsrotsnivå".

Således misslyckades LCR:s projekt, ett projekt i vilket LCR skulle ha varit tillräckligt opportunistiskt för att avsvära sig sitt eget program i valet. Framför allt blev emellertid lanserandet av en oberoende LCR-kandidat – till förtret för högerflygeln i LCR – en strålande framgång. Det visade också precis hur mycket mark som både kommunistpartiet, Lutte Ouvrière men också den politiskt förvirrade Bové förlorat.

LRC:s utveckling åt vänster berodde därför på det faktum att LCR tvingades överge allt hopp om en allians med kommunistpartiet, socialistpartiets vänster och de Gröna och att anta avvisandet av en koalitionsregering med socialistpartiet som en politisk förutsättning. Minoriteten i LCR, som eftersträvade att bilda en allians med de reformistiska partierna, försvagades också på kongressen jämfört med föregående år.

Vilket slags parti?

”Utveckling åt vänster” får emellertid inte förleda oss. Vi måste komma ihåg LCR-majoritetens opportunistiska definition av det ”nya antikapitalistiska partiets” karaktär.

I en intervju svarade Olivier Besancenot exempelvis på frågan om huruvida ett nytt parti ska vara revolutionärt: ”Nej”, svarade han, eftersom det annars bara skulle bli ett större LCR. Även om mycket lämnas oklart, är LCR mycket tydliga på den här punkten: *det nya partiet kommer inte att bli ”leninistiskt” eller ”trotskistiskt”*, även om det kommer att vara ”ekologiskt”, ”feministiskt” och till och med ”guevaraistiskt”.

De vägrar att föreslå något specifikt program för partiet, eftersom det ska komma ”underifrån”. Partiet ska istället begränsas till några få ”principer” som ”ett radikalt försvar av motprojekt till det kapitalistiska systemet, en stark förpliktelse till mobiliseringar, politiskt oberoende av socialistpartiet”.

Det LCR tänker på är ett parti med både revolutionär och reformist, ett parti som avvisar ”antingen-eller” och är både reformistiskt och revolutionärt. Med detta menar LCR inte bara att det nya antikapitalistiska partiet ska genomgå en grundningsfas, under vilken olika politiska strömningar öppet kommer att kämpa om vilket program, vilken strategi och taktik det ska ha. De säger istället att partiet permanent bör och kan vara ett parti för ”reform” och ”revolution”.

Denna idé är utopisk och allt annat än revolutionär. Det är en motsägelse i sig. Den är inte hållbar och måste i slutändan lösas till förmån för antingen reform eller revolution. Varför? Därför att det bakom dessa två begrepp finns varandra uteslutande strategier – det fredliga, gradvisa förbättrandet av det existerande systemet, vilket kanske någon gång slutar i ”socialism” eller det revolutionära störtandet av kapitalistklassens styre, krossandet av den borgerliga statsapparaten och dess ersättning med styre av arbetarklassens råd, proletariats diktatur.

Båda strategierna är oförenliga eftersom de representerar motsatta klasståndpunkter – å ena sidan, de som är ”beredda att reformera” det existerande, borgerliga samhället, utifrån bourgeoisens klasståndpunkt, å den andra de som utgår från arbetarklassens, den enda konsekventa revolutionära klassen i det kapitalistiska samhället, ståndpunkt. Idén att både strategier och program permanent kan samexistera inom ett förenat parti återspeglar ännu en gång LCR:s och Fjärde Internationalens för länge sedan fullbordade brytning med trotskismen. Det är en småborgerlig ideologi, inklusive idéerna om partibygge och program, som LCR ofrivilligt kan sprida.

Således gör LCR mycket väsen av hur nödvändigt det är att det nya partiet och dess program växer ”fram underifrån”. Nu kommer antagligen alla att vara överens om att ett nytt antikapitalistiskt parti måste byggas med en demokratisk struktur, som garanterar alla medlemmar möjligheten att föra in sina egna förslag och kämpa för dem, att de måste ha rätten att bilda fraktioner och tendenser.

Men oviljan från LCR:s ledning att föra fram ett program är å ena sidan ett demagogiskt trick, som låter LCR:s ledning undvika att öppet uttrycka sina egna idéer (liksom de andra strömningarna). Föreställningen att både strategier och program helt enkelt växer ”underifrån” är å andra sidan i sig felaktig. Ett revolutionärt program är alltid baserat inte bara på diskussioner, utan alltid på den vetenskapliga bearbetningen och generaliseringen av arbetarrörelsens erfarenheter och lärdomar.

Ett partis revolutionära och demokratiska karaktär ligger därför inte i det upprepade skanderandet av ”underifrån”, utan i att konkurrerande programmatiska, strategiska, taktiska och organisatoriska förslag diskuteras öppet och sedan avgörs genom majoritetsbeslut och provas genom att genomföras. Principen om demokratisk centralism är ingen revolutionär ”mani”, utan en nödvändighet för varje effektiv kamp mot den härskande klassen.

En slutsats kan dras av den franska vänsterns sammanbrott: arbetarklassen behöver ett ”parti av ny typ”, dvs. ett kampparti som arbetar i alla olika sektorer, i fackföreningar, sociala rörelser och så vidare på grundval av partiets beslut och vägledning. Endast då kan ett parti inte bara vara aktivt i olika rörelser, utan också kämpa för en revolutionär klasskampsledning i dessa rörelser.

Här finns en av LCR:s stora svagheter. Många av dess medlemmar arbetar i oppositionella fackföreningar, i studentrörelsens samordningar, är aktiva i den antirasistiska rörelsen och innehar också ledande positioner. Men LCR har inte haft och har inte någon egen strategi eller taktik som deras medlemmar kan genomföra på dessa områden och på den grunden kämpa för en revolutionär ledning.

LCR:s politik förutsätter istället att deras medlemmars uppgift är att mer eller mindre reproducera ”rörelsens” spontana idé. Detta leder oavsiktligt till att deras aktivister anpassar sig till denna miljö och LCR-medlemmar i ledningsstrukturerna anpassar sig till dess apparat. Det är således omöjligt att bryta dominansen för fackföreningsledarna som domineras av socialist- och kommunistpartiet.

Detta är givetvis inte möjligt för ett parti som vacklar fram och tillbaka mellan reform och revolution, och således ”i bästa fall” har en centristisk karaktär. Att lämna frågan om reform och revolution ”öppen” är en omöjlighet med tanke på vad som krävs av klasskriget i dagens Frankrike. Under det senaste årtiondet har mobiliseringarna rest frågan om självförsvar mot den borgerliga staten, att störta regeringar – ända fram till uppkomsten av förrevolutionära situationer. Sarkozys angrepp över hela linjen kommer att resa dessa frågor med allt större skärpa.

Endast om det nya antikapitalistiska partiet kan ge ett revolutionärt svar på detta på grundval av ett program med övergångskrav, och faktiskt kämpar för det, kommer det på lång sikt att vara ett steg framåt.

Idag representerar LCR-majoritetens ledning och Fjärde Internationalens strategi det främsta hindret för detta. De har helt riktigt gripit initiativet för att skapa ett parti som kan attrahera tiotusentals, vilket i arbetarklassen, på universiteten och i förorterna kan kvalitativt och kvantitativt vara starkare förankrade än LCR själva någonsin varit eller kan bli enbart genom ökningen av enskilda medlemmar. Det berör faktiskt redan i den meningen skapandet av ett parti som inte bara är ett större LCR.

En brytning är nödvändig. Framför allt inte en fördjupning av brytningen med trotskismen och leninismen, vilket LCR:s ledning är på väg mot med sin centristiska

politik. Det är därför som anhängarna till Förbundet för Femte Internationalen i Frankrike kommer att ansluta sig till det nya partiet.

Martin Suchanek
www.fifthinternational.org